

[Lysholt Hansen.]

ledningsvis have lov til at takke den højtæredede minister for lovforslagets § 2, der bemyndiger ministeren til at lade loven af 1922 med senere ændringer optrykke.

Jeg skal åbent indrømme, at det tog mig flere timer at finde ud af, hvordan menighedsrådsloven ser ud i dag, efter at den har været ændret utallige gange siden 1922, så jeg blev glad, da jeg så, at det nu foreslås, at den skal optrykkes. Jeg håber, at den højtærede kirkeministers eksempel på dette område vil danne skole, så det bliver muligt nogenlunde let at finde frem til, hvordan de enkelte love egentlig lyder. Det vil være en lettelse for de borgere, der skal efterleve og administrere loven, og som ikke har de samme muligheder, som vi har herinde, for at få fat i de mere eller mindre — for det meste mere — ændrede udformninger af de forskellige love.

Om lovforslaget iøvrigt vil jeg gerne sige, at der ikke er det sprængstof i det, som der var, da loven sidst gennemgik en større revision her i det høje ting i samlingen 1948—49. Foruden at man da fjernede tilmeldelsespligt til menighedsrådsvalgene og indførte rådighedsbeløbet på de 500 kr. for menighedsrådene, indeholdt forslaget også 21 års valgretsaldere, hvilket førte til det forlig i marts 1949 om 23 års valgretsaldere til alle folkevalgte, offentlige forsamlinger, som satte skub i forfatningskommissionens arbejde. Ganske vist kom der til at gå længere tid, end man regnede med i marts 1949, inden den nye forfatning var en kendsgerning, men et afgørende skridt blev taget på dette tidspunkt. Spørgsmålet om 21 eller 23 års valgretsaldere blev løst for år frem i tiden ved den folkeafstemning, hvis resultat vi alle kender. Men jeg vil gerne have lov at sige, at jeg håber og tror, at tiden vil arbejde for 21 års valgretsaldere.

Det foreliggende lovforslag, som er en konsekvens af den nye grundlov og af de erfaringer, man har gjort i praksis siden revisionen i 1949, kan jeg på mit partis vegne anbefale, idet der dog er forskellige

oplysninger, som jeg håber at kunne få i det udvalg, som jeg regner med bliver nedsat efter første behandling.

Jeg finder det helt rimeligt, at loven med hensyn til valgbestemmelserne ajourføres med de regler, der gælder ved valg til kommunale råd, så der bl. a. bliver adgang til at stemme pr. brev. Vi ved af erfaring, at deltagelsen i menighedsrådsvalg som regel er ringe. Det vil i det store og hele sige, at kun de, som er virkelig interesseret i de forhold, menighedsrådene beskæftiger sig med, møder frem. Derfor hilser jeg med glæde, at ingen fremtidig bliver udelukket fra at stemme på grund af fravær på valgdagen eller på grund af, at de bor på afsides liggende øer eller af andre årsager. Om det er rimeligt at udelukke personer, der har taget ophold i udlandet, kan vi tale nærmere om i udvalget. Jeg går ud fra, at man har visse erfaringer med hensyn til sådanne personers deltagelse eller mangel på deltagelse i kommunale valg og folketingsvalg.

Jeg kan også fuldtud anerkende det nære tilhørsforhold som en begrundelse for forslaget om at give præster, kirkebetjente og personer, der er henvist til en bestemt menighed, adgang til, som de havde det ved tidligere gældende lov, at stemme i den pågældende menighedsrådsreds, selvom de har bopæl i en anden kreds. Tilfælde af nogenlunde samme karakter vil man ganske vist også kunne finde i et ikke ubetydeligt antal, hvor det gælder kommunale valg, men jeg skal indrømme, at det ved menighedsrådsvalgene drejer sig om så få tilfælde, at det vil være rimeligt her at bryde med de iøvrigt gældende principper.

Hvad angår præstekoners adgang til at lade sig vælge til medlem af et menighedsråd, forstår jeg, at ministeriet har gjort visse erfaringer, som det sikkert vil være naturligt at se på i et udvalg.

Jeg finder det rimeligt og rigtigt, at menighedsrådenes rådighedsbeløb generelt forhøjes fra 500 kr. til 800 kr., maksimalt til 2 000 kr., og under særlige omstændigheder kan forhøjes yderligere. Bestemmelsen om